

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK

24 Kč • 0,95 €

17. SRPNA 2025

Z obsahu:

**Víra postupně
proměňuje náš život**
Katecheze papeže
Lva XIV. při generální
audienci 25. června 2025,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Nezbytná protivenství
Zamyšlení nad
liturgickými texty
20. neděle mezidobí
(cyklus C)
Bratr Amadeus
- strana 3 -

**Blahoslavený Alois
od Nejsvětější svátosti**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Panna Maria,
Královna nebes**
Sestra Marie od Ježíše
z Agredy - úryvek
ze IV. svazku díla
Mystické Město Boží
- strana 6 -

Zastavení jedné cesty
- strana 8 -

Křesťanská víra a řeč
P. Giovanni Sala SJ
- strana 9 -

Syn brusiče nožů (4)
Wilhelm Hünermann
- strana 11 -

Gentile da Fabriano (asi 1370–1427): Korunování Panny Marie

Víra postupně proměňuje náš život

Katecheze papeže Lva XIV. při generální audienci 25. června 2025, náměstí Sv. Petra v Římě

Mk 5,33–36

Drazí bratři a sestry, i dnes rozjímáme o Ježíšových uzdraveních, která jsou znamením naděje. V něm je síla, kterou můžeme zakusit i my, když s ním navážeme osobní vztah.

V naší době se velmi rozšířila nemoc, kterou lze nazvat únavou ze života: rea-

lita se nám jeví jako příliš složitá, těžká, obtížně zvládnutelná. A tak se uzavíráme do sebe, usínáme v iluzi, že až se probudíme, všechno bude jiné. Ale s realitou se musíme vypořádat, a spolu s Ježíšem to dokážeme. Někdy se také cítíme ochromeni soudy těch, kteří si troufají druhé škatulkovat.

Zdá se mi, že tyto situace najdeme v evangeliu podle Marka, kde se prolína-

jí dva příběhy: příběh dvanáctileté dívky, která leží nemocná na lůžku a umírá, a příběh ženy, která již dvanáct let trpí krvácením a hledá Ježíše, aby ji uzdravil (srov. Mk 5,21–43).

Mezi tyto dvě ženské postavy evangelista vkládá postavu dívčina otce, který ne-zůstává doma a nestěžuje si kvůli nemoci

Pokračování na str. 5

Jsme unaveni životem? Otázka, jež se nabízí při četbě katecheze papeže Lva XIV. Reflektuje stav dnešní lidské společnosti, která sice žije velice aktivně, dokáže si života užít – jak se s oblibou říká –, ale zároveň jsou její jednotliví členové často velice vyčerpaní, avšak ani ne tak fyzicky, jako spíše psychicky. Vypořádat se s touto realitou je nezbytnou každodenní nutností. Cesty jsou různé: někdo to může řešit prostým odpočinkem, který si dlouho nedopřál; jinému to stačit nebude a musí udělat praktické změny ve svém životě, což nemusí být vždy snadné; neobvyklou není ani návštěva psychoterapeuta... Najdou se i tací, kteří svůj unavený, nevyrovnaný, snad i neúspěšný život řeší u kartářek, psychotroniců, ezoteriků apod. V jednotlivých případech může dojít k dočasnému zlepšení – a je nutné mít na paměti, s jakými duchovními silami si člověk zahrává. Ale i tak se ukazuje, že jedinou jistotou, jak překonat únavu ze života, je svěřit se pokorně do rukou Trojjediného Boha. Důkazem jsou i výsledky vědeckých výzkumů, z nichž vyplývá, že křesťanská víra výrazně pomáhá při léčbě těžkých nemocí, i při řešení psychických problémů, vysvobozování ze závislosti apod. Asi není nutno varovat: je třeba dávat pozor na to, aby víra nebyla chápána jako jakási magie...

S vírou úzce souvisí řeč: vyznává-li člověk víru, pak to nedělá jen skutky, ale i slovy, která však nejprve od něko-

ho či odněkud přijímá. Toto přijetí je velice důležité, avšak podmínkou úspěchu je, jak jsou slova víry formulována. Každé slovo má totiž svůj věcný význam a případně špatně zvolené (ať už vědomě, či záměrně) může mít i trvale negativní dopad na cestu spásy – ta se však pod závojem mlhy toho, v co a v koho věříme, snadno změní ve slepou uličku, v horším případě změni směr a vede do propasti, k záhubě. Více o tom referuje jezuitský kněz Giovanni Sala. (str. 9–11) Chce se k tomu dodat už jen Ježíšovo: „Vaše slovo buď ano, ano – ne, ne;“ co je nad to, je ze zlého.“ (Mt 5,37)

V daných souvislostech vystupují do popředí v rámci tohoto čísla Světla dvě skutečnosti. Tou první jsou Ježíšova slova z dnešního evangelia, kde říká, že přinesl na svět oheň a rozdělení. Ne že by Bůh toužil po zničení člověka, jeho vztahů a jistot. Ale Ježíš má na mysli, že víra v něho přivede lidi k rozdělení a bude mnohdy mít účinek jako oheň, který ničí a stravuje. (str. 3) Neboť ten, kdo Ježíše pokorně a bez výhrad a s láskou nepřijme za svého Spasitele, staví se jaksi automaticky na druhou stranu, proti Bohu. Lidské rozdělení, nenávisť, války nejsou dílem Božím, ale lidským. Pán však je vševědoucí a už dopředu – protože zná všechna lidská rozhodnutí – ohlašuje smutnou skutečnost, která lidstvo postihne.

Editorial

Zoufalství či únava z této zdánlivě bezvýchodné situace nejsou na místě. Často k nám totiž nebeská Královna, Panna Maria, promlouvá skrze vizionáře a mystiky (str. 6–7) – ty právě, nikoliv falešní proroci – a sděluje, že lidstvo si za své zločiny samo na sebe přivádí tresty. Ona, Královna nebe a země, se je svou přímlovou snaží zastavit a uprosit Boha Otce, aby ve své nekonečné lásce dal průchod spíše svému milosrdenství než spravedlnosti. Radí i k osobní nápravě. Máme tedy v Panně Marii mocnou Přímlovkyni, již se zasvětit znamená nechat se jí vést bezpečnou cestou pravdy, kterou je její Syn Ježíš. (srov. Jan 14,6)

Nutnost pomoci Panny Marie ve svém životě pochopil i Craig Aitken, jehož svědectví o konverzi ke katolické víře rovněž nabízíme o pár stránek dále. (str. 8–9) Tento muž má za svého duchovního průvodce životem sv. Johna Henryho Newmana, jenž má být prohlášen za učitele katolické církve (str. 13). Možná někdo považuje za zvláštní, že takový mimořádný titul bude udělen muži, který konvertoval z anglikánské církve. Jeho životní dílo jako katolíka, zvláště jeho přesná katolická nauka, kterou věrně předával, však hovoří za vše...

Na závěr si už jen vypůjčím slova apoštola Pavla z dnešního druhého čtení: „Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti.“

Daniel Dehner

Zpráva o krutostech, s jakými se lidé dokážou obracet proti Božím poslům, tě má připravit na překvapující Ježíšova slova, která jako by ani nepatřila do radostné zvěsti. Pros Ducha Svatého, aby ti dal poznat, jak máš přijímat protivenství a jak se máš chovat k těm, kteří k tobě přicházejí v Božím jménu. Oni jsou totiž jeho hlasem, který ti oznamuje věci naléhavé, ale i nepřijemné. Čím větší je lidská zatvrzelost, tím důraznější musí být Boží varování. Není proto divu, že se proroci setkávají s nevolí a záští. Jeremiáš z Božího pověření vyzýval k obrácení a varoval před příchodem nepřítele, který obklíčí Boží město. Ale ani když se Hospodinovo slovo naplnilo, nepřiznal Jeruzalém svou vinu, nýbrž se obrátil proti prorokovi.

Jeremiášův osud také názorně ukazuje, odkud často pramení zášť a zloba vůči Božím poslům: panovník ustupuje záměrům svévolných úředníků, kteří mu přerostli přes hlavu. Ti myslí jen na své postavení, na svůj prospěch a pohodlí. Ačkoliv Jeremiáš jen tlumočil varování od Hospodina, překroutili rádci skutečnost a obvinili ho lživě, jako by hledal neštěstí svého lidu.

Na tuto skutečnost tě chce upozornit Nejvyšší prorok jednak proto, že stejný osud křivého obvinění čeká i jeho samotného. Všimni si, že *je mu při tom úzko* a mluví o tom s velkou bolestí. Ale uvádí to také proto, abys věděl, že ani ty se nebudeš moci vyhnout podobným svízelm, chceš-li být jeho učedníkem. Proč mluví o *ohni, který přišel vrhnout na zem*, a současně o velké touze, *aby už vzplanul*? Protože hořet Ježíšovým plamenem znamená také prorokovat, hlásat jeho poselství, třeba beze slova. Ježíšova pravda je oheň, který pálí a stravuje, ale současně také očišťuje a proměňuje. Odstraňuje všechno, co je uschlé a neužitečné, a ono se přitom často houževnatě brání. Naopak tento oheň vítá všechno to, co touží hořet nejčistší láskou ke svému Pánu a Spasiteli. To je tedy důvod, proč Pánův oheň nutně vede *k rozdělení*. Ježíš sám však příčinou tohoto rozdělení není. Jeho touhou není rozdělovat ani vyvolávat různice. Ty jsou jen důsledkem rozdílného a často protichůdného vztahu k němu a k jeho slovu. K tomu, abys na sebe svolal nelibost svého okolí, není často ani zapotřebí, abys ote-

Nezbytná protivenství

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

*Nepřišel jsem zavést pokoj,
ale rozdělení.*

vřel svá ústa. Již sama skutečnost, že Ježíšův oheň výrazně svítí a sálá, může být na obtíž těm, kteří si libují v šeru a v chladu. Kdybys chtěl s nimi za každou cenu zachovat pokoj, musel bys v sobě udusit Ježíšův plamen a stát se chladným a netečným jako ostatní. To by však znamenalo opustit cestu a poslání svého Pána.

Pánu je úzko nejen proto, že ho čeká umučení a smrt, ale i proto, že svým poselstvím nutně působí tak bolestné rozdělení. I tobě to nutně působí bolest, že dochází k nepochopení, nepřátelství i pronásledování, a to tím více, když se tak děje nikoliv od cizích, ale od vlastních lidí. Ale ani Pánu se nevede jinak: *Přišel mezi své, a svoji ho nepřijali.*⁽¹⁾ Podrobil se však vůli Otce: *Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky.* Jako jeho svědek se nemůžeš vyhýbat jeho osudu: *Je velké množství těch, kteří se na nás dívají.*

Vždyť doba proroků zdaleka neskončila. *Moudrost Boží řekla: Pošlu k nim proroky a posly, z nich některé budou zabíjet a pronásledovat.*⁽²⁾ Od samého začátku zde byli věřící, kteří *předvídali z podnětu Ducha Svatého*⁽³⁾. Čím více se přibližuje nepřítel, tím naléhavější je jejich varování. Ani oni nikoho nenechávají lhostejným, ale jako dříve, hlasy, jimiž Duch Svatý promlouvá k světu, setkávají se s protichůdným ohlasem, a tak vzniká rozdělení.

Pociťuješ-li nechuť k takovým prorocstvím, nechápej to hned jako důvod, abys je odmítal. Uvážlivě zkoumej, proč jsou ti proti srsti, aby ses nakonec nepřipojil k těm, *kteří se dopustili zlého, když proroka vsadili do studny.* Odkud máš jistotu, že v každém rozdělení stojíš vždy na správné straně? Nevadí ti náhodou právě to, že jiní svítí a hřejí? Neponouká tě svatý zápal tvého bližního, abys hledal důvody k jeho zlehčování, odmítání a odsuzování? Nejsi nakonec sám v sobě rozdělen?

Jediná síla, která ti pomůže přemáhat rozdělení a vrátí tě na správné místo, je pokora. Poklekni před Pánem a přiznej

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 38,4–6.8–10

Úředníci řekli králi: „Ať je zabít tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí.“

Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou“ – neboť král proti nim nic nemohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve věžeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta.

Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, tito muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ni hladem, neboť ve městě už není chléb.“ Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny dřív, než umře.“

2. čtení – Žid 12,1–4

Bratři! Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhoďme proto všechno, co by nás mohlo zatěžovat, všechno, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale

Dokončení na str. 4

upřímně a otevřeně: *Jsem jen chudák a ubožák. Ty jsi můj pomocník a zachránce.*⁽⁴⁾ Nauč mě svědčit o tobě a snášet přitom nepřízeň, jak tys ji snášel, *když ti lidé prudce odporovali.* Nauč mě dívat se na druhé tvýma očima, abych nesoudil jinak, než soudíš ty, ale soud ponechal tobě. Nauč mě přemáhat mou vlastní nevoli a povýšenost, abych byl schopen rozeznávat tvůj hlas a tvou vůli v těch poselstvích, která pro mne a pro mé dobro vkládáš do úst druhých lidí. *Vytáhni mě z jámy zkázy,* kterou mi druzí připravují, *i z bahnitého kalu,* do kterého sám upadám pro svou pýchu. *Na skálu postav mé nohy*⁽⁵⁾, abych nekolisal, když ke mně promlouvá tvá láska.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Jan 1,11; ⁽²⁾ Lk 11,49; ⁽³⁾ srov. Sk 11,27–28;

⁽⁴⁾ Ž 40,18; ⁽⁵⁾ srov. Ž 40,3.

Blahoslavený Alois od Nejsvětější svátosti

Po mučedníci rudého teroru bl. Viktorii Díaz y Bustos de Molina přichází na řadu mučedník teroru hnědého. Byli vrstevníci, on byl jen o tři roky starší než ona. Nikdy se sice nepotkali, avšak pojila je věrnost Ježíši Kristu i za cenu nejvyšší, láska k němu a odevzdanost do Boží vůle. „Můžeme se s vděčností těšit na akt beatifikace, protože otec Häfner po sobě zanechal svědectví víry, které nám může otevřít oči pro důležité a rozhodující věci v našich dnech,“ řekl po papežově oznámení o chystané beatifikaci tohoto mučedníka biskup Dr. Friedhelm Hofmann.

Jiří Häfner, jak znělo jeho občanské jméno (pokřtěn byl Georg Joseph Simon), se narodil 19. října 1900 ve Würzburgu. Během dospívání rozeznal ve svém nitru hlas volající ho k zasvěcenému životu. Nejprve ovšem musel po maturitě narukovat do armády a poté vystudoval ve svém rodném městě filosofii a teologii. Kněžské svěcení pak přijal 13. dubna 1924, již jako člen III. řádu bosých karmelitánů s řádovým jménem Alois od Nejsvětější svátosti. V karmelitánském kostele sester v Himmelspfortenu, který označoval za „svůj“, sloužil primiční mši svatou.

Po primici na Velikonoční pondělí 21. dubna vystřídal několik farností – začal v Goldbachu, který po roce vyměnil za Mürsbach. Tam působil tři roky, načež byl ustanoven do Altglashüttenu, kde působil šest let – do roku 1934. Tím skončila doba jeho kaplanství, do nové farnosti v Oberschwarzach se sedmi přífařenými farnostmi nastupoval jako farář.

V té době byla už rok u moci NSDAP a kancléřem Adolf Hitler. P. Häfner alias Alois od Nejsvětější svátosti měl od začátku jasno ohledně povahy nového zřízení i samotné ideologie. Když mu bylo z moci úřední zakázáno učit děti katechismus ve škole, vedl výuku i přípravy k prvnímu svatému přijímání a biřmování nadále tajně na faře. Ani se nebál veřejně kritizo-

*Blahoslavený Alois
od Nejsvětější svátosti*

vat poměry. Založil škapulířové bratrstvo, a tím osvědčil karmelitánského ducha, zároveň to mohly nacistické orgány vnímat jako protiváhu stranickým organizacím.

Poté došlo k tomu, že udělil svátost posledního pomazání místnímu pohlaváři NSDAP Forstwartu Michaelu Wünschovi, jenž se před lety „vypsal“ z církve a na smrtelné posteli se do ní zatoužil vrátit. P. Jiří se posléze o toto zadostučinění podělil se svými farníky při nedělní mši svaté sloužené 31. října 1941. Potom po

něm příslušníci SS, kteří přijeli do Oberschwarzachu na inspekci, žádali, aby jim odpověděl na jejich pozdrav „Heil Hitler“ zdviženou pravicí a týmž zvoláním. On ovšem na místo toho zvolal „Gelobt sei Jesus Christus!“, tj. „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ To byla poslední kapka v poháru netrpělivosti představitelů represivních složek nacistického režimu.

Je dobré poznamenat, že nešlo o nějakou Häfnerovu potřebu vystupovat ostentativně mermomocí proti režimu, to jen jeho kněžské povinnosti, tolik odporující vládnoucím názorům, ho přiměly k těmto neskrývaným postojům. Proto např. v hodinách náboženství poukazoval na zásadní rozdíly mezi učením církve a nacistickou ideologií.

Pamětníci přítom na bl. Aloise od Nejsvětější svátosti vzpomínali jako na tichého, zbožného a spolehlivého pastýře, jenž své ovce vedl s úctou vůči každé z nich a s nepovyšující se pokorou, se kterou zůstal v pozadí, aniž by se dral dopředu. Nepotřeboval být viděn, jen chtěl sloužit. To vše bylo protikladem jeho otevřeného heroického a nerovného boje proti nacismu a jeho představitelům.

Gestapo jej zatklo s obviněním z pobuřování veřejnosti a navzdory intervenci generálního vikáře würzburšské diecéze Franze Miltenbergera byl vsazen do vězení. Aniž by o tom rozhodl soud, byl karme-

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu.

Myslete na toho, který snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali, abyste

neumdlévali a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

Evangelium – Lk 12,49–53

Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán!

Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozděleni otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni.“

litánský kněz Alois od Nejsvětější svátosti 12. prosince téhož roku poslán v transportu do koncentračního tábora v Dachau, konkrétně na „kněžský“ blok č. 26. Od té chvíle se celá jeho totožnost zúžila na číslo 28876.

Pobyl tam osm měsíců a osm dní. Jeho tělesná schránka nevydržela permanentní hladovění a týrání ze strany sadistických strážných – byl opakovaně do krve zbit, dozorcí do něj kopali a také po něm dupali okovanými podrážkami. Dne 20. srpna 1942 ráno v 7.20 ze zdevastovaného těla odevzdal svou duši Hospodinu.

Přestože musel v „lágru“ hodně vytrpět, nepostěžoval si ani slovem, a dokonce výslovně odpouštěl svým věznitelům. V dopisech, které posílal příbuzným a známým tam venku, stojí: „*Nic není nadarmo – nesme všechno utrpení ve jménu Božím.*“

„*Snáším to a Vy mi pomáháte svými modlitbami, svou trpělivostí, svou důvěrou v Boha, svou podřízeností Boží vůli. Nechci nikoho proklínat, nechci nikomu nic vyčítat, chci být dobrý ke každému.*“

„*Pouze ve škole Spasitelově se lze naučit lásce, která se otevírá i vůči nepříteli.*“

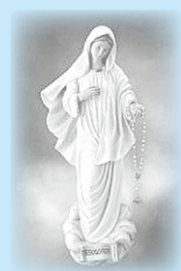
„*S Boží pomocí doufám, že vytrvám; spolehám se přitom na modlitby svých milovaných věřících v mé farnosti.*“ Ve farnosti, za kterou své utrpení obětoval, dodejme.

Jinde zaznívá osobnější nota: „*Nedělej si s tím příliš starosti. Bez Boží vůle se nic neděje... Odpusť mi všechno, čím jsem Tě urazil a zneklidnil.*“

„*Chceme se modlit jeden za druhého a hlavně neztratit důvěru v Boží Prozřetelnost. Pokračujte v tom, aby Vaše konání bylo krásné, usnadňujte si navzájem život.*“

Přes prvotní zamítnutí o vydání jeho ostatků se nakonec podařilo s další žádostí uspět a tak 18. září 1942 mohl být P. Jiří Häfner pochován na hlavním hřbitově ve Würzburgu. Mezi tisícovkou přítomných smutečních hostů bylo asi 150 kněží, kteří se přišli se svým spolubratrem v kněžské službě, zahynuvším pro víru, rozloučit, navzdory potencionální hrozbě následných represí.

Dne 15. května 2011 byl P. Jiří Häfner alias Alois od Nejsvětější svátosti prohlášen ve würzburské katedrále za blahoslaveného. Beatifikační akt vykonal jménem papeže Benedikta XVI. Angelo kardinál Amato, prefekt Kongregace pro blahorečení a svatořečení.

Poselství Královny míru

„*Drahé děti! V tomto čase milosti, kdy mi Nejvyšší dovoluje, abych vás milovala a vedla cestou svatosti, vás satan chce zaplést do pout neklidu a nenávisti. Nedovolte mu, aby získával nadvládu, ale, dítko, bojujte o svatost každého života. Děkuji vám, že jste odpověděly na mé volání.*“

Medžugorje 25. července 2025

Víra postupně proměňuje náš život

– dokončení katecheze papeže Lva XIV. ze str. 2

své dcery, ale vychází ven a žádá o pomoc. Ačkoli je představeným synagogy, nevyužívá svého společenského postavení. Když je třeba čekat, neztrácí trpělivost a čeká. A když mu přicházejí říct, že jeho dcera zemřela a že nemá smysl obtěžovat Mistra, nepřestává věřit a doufat.

Rozhovor tohoto otce s Ježíšem přerušila žena trpící krvácením, která se dokáže přiblížit k Ježíši a dotknout se jeho pláště (v. 27). Tato žena s velkou odvahou učinila rozhodnutí, které změnilo její život: všichni jí říkali, aby zůstala opodál, aby se neukazovala. Odsoudili ji k tomu, aby zůstala skrytá a osamocená. Někdy i my můžeme být oběťmi soudů druhých, kteří nám chtějí vnutit roli, která nám nepřísluší. Pak se cítíme špatně a nedokážeme se z toho vymanit.

Ona žena se vydává na cestu spásy, když v ní vyklíčí víra, že Ježíš ji může uzdravit: najde sílu k tomu, aby vyšla ven a vyhledala ho. Chce se ho alespoň dotknout.

Kolem Ježíše bylo mnoho lidí, a proto se ho mnoho lidí dotýkalo, ale jim se nic nestalo. Když se však tato žena dotkla Ježíše, byla uzdravena. V čem je rozdíl? Svatý Augustin komentuje tento bod v evangelním textu Ježíšovým jménem: „*Dav se kolem mě tlačí, ale víra se mě dotýká.*“ (Rozprava 243, 2, 2) Je to tak: pokaždé, když učiníme úkon víry adresovaný Ježíši, navážeme s ním kontakt a okamžitě z něj vychází jeho milost. Někdy si toho nevšimneme, ale milost nás tajně a skutečně dosáhne a zevnitř pomalu proměňuje náš život.

Možná i dnes mnoho lidí přistupuje k Ježíši povrchně, aniž by skutečně věřili v jeho moc. Chodíme po podlaze našich

kostelů, ale naše srdce je možná jinde! Ona tichá a neznámá žena překonává svůj strach a dotýká se Ježíšova srdce rukama, které jsou kvůli nemoci považovány za nečisté. A hned pocítí uzdravení. Ježíš jí říká: „*Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji.*“ (Mk 5,34)

Mezitím přináší onomu otci zprávu, že jeho dcera zemřela. Ježíš mu říká: „*Neboj se, jen věř!*“ (Mk 5,36) Potom jde do domu [představeného synagogy – pozn. překl.], a když vidí, že všichni pláčou a nařikají, praví: „*Dítě neumřelo, jenom spí.*“ (v. 39) Vstoupí do pokoje, kde dívka leží, vezme ji za ruku a praví jí: „*Talitha kum!*“ – „*Děvče, říkám ti, vstaň!*“ Dívka vstala a hned chodila (srov. vv. 41–42). Tento Ježíšův čin nám ukazuje, že nejen uzdravuje všechny nemoci, ale také probouzí ze smrti. Pro Boha, který je věčný život, je smrt těla jako spánek. Pravá smrt je smrt duše: té se máme bát!

Ještě jeden detail: Ježíš po vzkříšení dívky řekne jejím rodičům, aby jí dali jist (srov. v. 43). To je další velmi konkrétní znamení Ježíšovy blízkosti k našemu lidství. Můžeme to však chápat i v hlubším smyslu a ptát se: Když jsou naše děti v krizi a potřebují duchovní výživu, dokážeme jim ji poskytnout? A jak to můžeme udělat, když sami nejsme nasyceni evangeliem?

Drazí bratři a sestry, v životě jsou chvíle zklamání a skleslosti, a je tu také zkušenost smrti. Poučme se od oné ženy, onoho otce a jděme k Ježíši: On nás může uzdravit, může nás vzkřísit. Ježíš je naše naděje!

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Panna Maria, Královna nebes

Úryvek ze IV. svazku díla *Mystické Město Boží*

KAPITOLA XXII.

NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA JE
KORUNOVÁNA JAKO KRÁLOVNA
NEBES A VŠEHO TVORSTVA;
VŠECHNY JEJÍ VELKÉ VÝSADY
VE PROSPĚCH LIDSTVA JSOU JÍ
ZNOVU POTVRZENY

775. Když se Ježíš Kristus, náš Spasitel, loučil se svými učedníky, aby mohl podstoupit své utrpení, řekl jim, aby se nermoutili pro věci, které jim pověděl, protože v domě jeho Otce, kterým je věčná blaženost, je mnoho příbytků. (Jan 14,1–2) Dále je ujistil, že je tam dost místa i odměny pro všechny, i když budou jejich dobré skutky a zásluhy rozdílné, a že by nikdo neměl být rozrušen ve svém klidu a naději, i když bude vidět, že se jiným dostává více přízně a vyvýšení, protože v Božím domě je mnoho úrovní a příbytků, ve kterých bude každý bez závesti spokojen s tím, co mu bude náležet, což je jedno z velkých požehnání věčné blaženosti. Řekla jsem, že nejsvětější Marii bylo uděleno nejvyšší místo a stav na trůnu Nejsvětější Trojice. Mnohokrát jsem se těmito slovy vyjádřila, abych poukázala na velká tajemství, a podobně to dělají svatí i samo Písmo svaté (Zj 1,4; 3,21). I když není nutné žádné další zdůvodnění, poznamenám pro ty, kteří nemají dostatečně hluboký vhled do věci, že Bůh, protože je nejčistší a zároveň nekonečný, nesmírný, nepochopitelný Duch, nepotřebuje žádný hmotný trůn ani sídlo, protože naplňuje všechno tvorstvo a je přítomen ve všech tvorech. Nikdo z tvorů Ho nemůže pochopit ani omezit, zatímco On sám chápe a v sobě obsahuje všechny věci. Svatí nevidí Boha tělesným očima, ale očima duše. Pokud Ho tyto oči vidí na nějakém určitém místě (se záměrem přizpůsobit se našemu pozemskému a hmotnému způsobu myšlení a mluvy), říkáme, že je na královském trůnu Nejsvětější Trojice, i když ve skutečnosti svou slávu obsahuje v sobě a sdílí ji se svými svatými. Nechci však popírat, že nejsvětější lidství Krista, našeho Spasi-

tele, a jeho nejsvětější Matky zaujímá významné místo nade všemi svatými, a že mezi svatými, kteří jsou v nebi s tělem i duší, vládne jakýsi řád, co se týče postavení vůči Kristu, našemu Pánu, a nebeské Královně. Zde však není prostor pro to, abychom zkoumali způsob, jakým je tento řád v nebi organizován.

776. My to označujeme jako trůn Božství, ze kterého se Bůh zjevuje svatým jako hlavní příčina jejich slávy a jako nekonečný, věčný Bůh, nezávislý na všech věcech, na jehož vůli závisí veškeré tvorstvo, ze kterého se ukazuje jako Pán a Král, jako Soudce a Vládce všeho, co existuje. Tuto důstojnost Kristus Vykupitel vlastní v míře, ve které je Bohem, podstatně, a v míře, ve které je člověkem, prostřednictvím podstatného spojení, ve kterém ji sdílí Božství s lidstvím. Proto je v nebi Králem, Pánem a nejvyšším Soudcem, a svatí, i když jejich sláva převyšuje veškeré lidské představy, jsou jako služebníci a poddaní před jeho nedostupným majestátem. Na tom se jeho nejsvětější Matka podílí v nejbližším možném nižším stupni takovým způsobem, který je jinak nepopsatelný a přiměřený pouhému tvorů, tak úzce spřízněnému s Boho-člověkem, že proto je a po celou věčnost zůstane po pravici svého Syna jako Královna (Ž 45,10), Paní a Vládkyně všeho tvorstva, jejíž vláda sahá tak daleko jako vláda jejího Syna, i když jiným způsobem.

777. Po tom, co nejsvětější Maria zaujala své místo na tomto vznešeném a nejvýznamnějším trůnu, vyhlásil Pán před všemi nebeskými dvořany všechny výsady, které Ona může využívat v důsledku účasti na jeho velebnosti. Osoba věčného Otce, jako první příčina všech věcí, promluvila k andělům a svatým a řekla: „Naše dcera Maria byla v souladu s naší vůlí vybrána ze všech tvorů, první pro naše potěšení, která se nikdy nezpronevěřila označení a postavení pravé Dcery, které jsme jí udělili v naší božské mysli. Má nárok na naši vládu, což uznáme jejím

korunováním na právoplatnou a jedinečnou Paní a Panovnici.“ Vtělené Slovo řeklo: „Mé skutečné a přirozené Matce patří veškeré tvorstvo, které jsem stvořil a vykoupil, a všechny věci, nad kterými kraluji, také Ona musí být zákonitou a nejvyšší Královnou.“ Duch Svatý řekl: „Vzhledem k tomu, že je nazývána mou milovanou Nevěstou, zasluhuje, aby byla korunována jako Královna na celou věčnost.“

778. Po tom, co takto tři Božské Osoby promluvily, vstavily na hlavu nejsvětější Marie korunu tak nového lesku a takové ceny, že něco podobného nikdy předtím ani potom žádný tvor neviděl a neuvidí. Současně se z trůnu ozval hlas, který řekl: „Má milovaná, vyvolená mezi tvory, naše království je tvé. Ty budeš Paní a Panovnicí serafínů, všech sloužících duchů, andělů a celého vesmíru tvorů. Pečuj o ně a šťastně nad nimi kraluj, protože jsme Ti v naší radě dali moc, majestát a svrchovanost. I když jsi byla milostí naplněna víc než ostatní, snižovala ses ve svém smýšlení na nejnižší místo. Přijmi nyní nejvyšší důstojnost, kterou sis zasloužila, a jako účast na našem Božství přijmi vládu nade všemi tvory vycházejícími z naší všemohoucnosti. Ze svého královského trůnu budeš vládnout až do středu země, a mocí, kterou Ti nyní dáváme, si podrobíš peklo se všemi jeho demony a obyvateli. Ať se Tě všichni bojí jako svrchované Císařovny a Paní nad těmito slujemi a obydlení našich nepřátel. Do tvých rukou a tvému uvážení svěrujeme vlivy a síly nebe, vláhu mraků a růst na zemi. To vše rozděluj podle své vůle, přičemž naše vůle Ti vždy bude k použití pro plnění tvých přání. Ty budeš Císařovnou a Paní bojující Církve, její Ochrádkyní, Obhájkyní, Matkou a Učitelkou. Budeš zvláštní Patronkou katolických zemí, a kdykoli Tě budou tyto země, věřící, nebo kdokoli z Adamových dětí z celého srdce vzývat, sloužit Ti nebo si Tě nějak zavazovat, ulevíš a pomůžeš jim v jejich práci a potřebách. Budeš přítelkyní, ochrádkyní a vůdkyní všech spravedlivých a našich přátel. Všechny je budeš povzbuzovat, těšit a naplňovat požehnáním v závislosti na jejich oddanosti k Tobě. S ohledem na to vše Tě jmenujeme Správkyní našeho bohatství a Pokladnicí našich milostí. Do tvých rukou

vkládáme pomoc a požehnání naší milosti, abys je mohla rozdávat. Nepřeje-me si udělovat světu nic, co by neprošlo tvými rukama, a neodepřeme lidem nic, co si budeš přát jim udělit. Milost bude vyлита na tvé rty pro získání všeho, co si budeš přát a přikážeš na nebi i na zemi. Všude Tě budou poslouchat andělé i lidé, protože co je naše, bude i tvé stejně, jako Ty jsi byla vždy naše, a budeš s námi věčně vládnout.“

779. Při uvádění tohoto prohlášení a výsad udělených Panovnici světa do života Všemohoucí přikázal všem nebešťanům, andělům a lidem, aby Ji projevili poslušnost a uznali Ji za svou Královnu a Paní. V tomto rozhodnutí bylo skryto další tajemství, totiž, že to byla zvláštní odměna za úctu a klanění se, které nejsvětější Maria prokazovala během svého života andělům a svatým, jak vyplývá z tohoto životopisu, bez ohledu na to, že byla Boží Matkou plnou milosti a svatosti převyšující svou mírou všechny anděly a svaté. Třebaže tím v té době, kdy andělé a svatí už chápali význam Boží blaženosti a Ona byla ještě poutnicí, získala velké zásluhy, když se podle rozhodnutí Pána snižovala pod všechny vyvolené, nyní, když již získala Království, bylo spravedlivé, aby Ji nyní oni jako její poddaní ctili a velebili. To také dělali v tom nejvyšším svatém stavu, ve kterém je vše uspořádáno do správných proporcí a řádu. Jak andělští duchové, tak i blahoslavené duše při prokazování své úcty Bohu s bázní a zbožnou úctou prokazovali stejnou poctu v patřičné úměře také jeho nejsvětější Matce, a svatí, kteří byli v nebi i se svými těly, padali na své tváře a tak i tělesnými projevy prokazovali poctu. Všechny ty projevy při korunovaci Císařovny nebes přispěly obdivuhodně k její oslavě, k nové radosti, k plesání svatých a k zalíbení Nejsvětější Trojice. Tento den byl velice slavnostní a přinesl novou mimořádnou slávu celému nebi. Těmi, kteří se na ní podíleli nejvíce, byli zvláště její přešťastný snoubenec svatý Josef, svatý Jáchym, svatá Anna a všichni další příbuzní nebeské Královny, spolu s tisícem jejich strážných andělů.

780. V oslaveném těle Královny viděli svatí nad jejím srdcem malou kouli

nebo monstranci jedinečné krásy a jasnosti, která v nich obzvláště budila a budila obdiv a radost. Byla tam jako svědectví a odměna za to, že svátostnému Slovu poskytovala příjemné místo odpočinku a svatostánek, a za to, že Ho přijímala tak hodně, čistě a svatě, bez jakékoli chyby nebo nedokonalosti a se zbožností, láskou a úctou, které nedosáhl žádný jiný svatý. S ohledem na ostatní odměny a koruny, které odpovídaly jejím jedinečným skutkům a ctnostem, nelze uvést nic, co by o tom mohlo dát nějakou představu, proto to raději nechám až na dobu, kdy dosáhneme blažené vize, ve které je bude každý vidět úměrně svým skutkům, své zbožnosti a svým zásluhám.

[...]

PONAUCENÍ, KTERÉ MI DALA KRÁLOVNA NEBES, NEJSVĚTĚJŠÍ MARIA

783. Má dcero, kdyby mohlo něco zmenšit mé potěšení z věčné blaženosti a slávy, kterou mám, a pokud bych v ní byla schopna jakéhokoliv smutku, jistě bych se rmoutila při pohledu na svatou církev a zbytek světa v jejich současném lopotném stavu, přestože lidé ví, že jsem jejich Matka, Advokátka a Ochránkyně v nebi, připravená je vést a pomáhat jim k dosažení věčného života. Ve stavu, kdy mi Všemohoucí jako své Matce udělil tolik výsad a kdy do mých rukou jako Matce milosrdenství vložil tak mnoho zdrojů pomoci vyhrazených ve prospěch smrtelníků, mi působí velký zármutek vidět lidi, jak mě nutí zůstat nečinnou, a to, že v důsledku jejich nedostatečného volání bude tak mnoho duší ztraceno. Ale pokud nemohu v současnosti pociťovat smutek, mohu si vším právem postěžovat na lidi, že na sebe uvalují věčné zatracení a odpírají mi slávu ze spásy jejich duší.

784. To, jakou moc má moje přímluva v nebi, nikdy církev neskrývala, protože jsem svou schopnost všechny zachránit zjevila už tisíci zázraky, divy a dobrodiními vykonanými ve prospěch těch, kteří jsou mi oddaní. Těm, kteří ke mně ve svých potřebách volali, jsem prokazovala svou štědrost a také Pán k nim byl štědrý kvůli mně. Přestože jsem pomohla mnoha duším, je jich málo ve srovnání s tě-

mi, kterým jsem mohla a byla ochotna pomoci. Svět i staletí již daleko pokročily, zatímco se smrtelníci liknavě obracují k poznání Boha. Samy děti Církve se zaplétají do satanových osidel, hříšníci se množí a zločiny zvětšují, protože láska stále chladne i po tom, co se Bůh stal člověkem a učil svět svým životem i učním, vykoupil jej svým utrpením a smrtí, a po tom, co založil Zákon evangelia pro vedení svých tvorů, který byl doložen mnoha zázraky, osvěceními, požehnáními a dobrodiními, které udělil prostřednictvím Církve a světců. Navíc k tomu všemu ještě Bůh ve své dobrotě otevřel své milosrdenství skrze mne a mou přímluvu, když mě představuje jako Matku, Advokátku, Ochránkyni a Pomocnici všech lidí; a i když jsem nejvyšší dbalá a štedrá při plnění všech těchto funkcí, výsledek je nedostatečný. Bude se možné po tom, co zločiny lidstva zasluhují tresty, které mu hrozí a které začne pociťovat, a po tom, co za těchto okolností lidská zloba dosáhla nejvyšší možné míry, divit, že bude Boží spravedlnost popuzena?

785. To vše, má dcero, je pravda, ale má laskavá a shovívavá láska převyšuje všechnu tuto zlobu, zadržuje Boží spravedlnost a stále přiklání nekonečnou Boží dobrotu k lidem. Nejvyšší si stále přeje štedře rozdávat ze svých nekonečných pokladů a rozhodl se upřednostňovat ty, kteří ví, jak získat mou přímluvu u Boha. To je bezpečný způsob a mocný prostředek k rozšiřování Církve, zlepšení vedení katolické Církve, šíření víry, vytváření dobrých životních podmínek v rodinách a ve státech a přivádění duší k milosti a Božímu přátelství. [...]

Sestra Marie od Ježíše z Agredy:

Mystické Město Boží.

Svazek IV. Korunování.

Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc.

V MCM vydání druhé. Str. 469–476.

(Redakčně upraveno)

Matice cyrilometodějská s. r. o. vydala všechny 4 svazky tohoto díla. Informace o nich s možností objednávky najdete na webových stránkách www.maticecm.cz.

Zastavení jedné cesty

Motto kardinála Newmana „Cor ad cor loquitur“ (Srdce hovoří k srdci) nádherně vyjadřuje, jak tento světec – tehdy i dnes – v pravém slova smyslu promlouvá k srdci mnoha lidí svými kázáními a spisy či svými dopisy, jichž se zachovalo více než 20 000. Již téměř 10 let je John Henry Newman duchovním průvodcem pro svého krajana Craiga Aitkena, rovněž konvertitu z anglikánské církve. Craig momentálně pracuje v Holandsku jako zahradník, má 41 let a daří se mu jako mnoha jiným: Po turbulentních časech sice našel „perlu“ katolické víry, ale ještě stále hledá své konečné místo. S velkou ochotou souhlasil s tím, že se o některá zastavení své dosavadní dramatické cesty otevřeně podělí. Na oplátku prosí o modlitbu, aby ho Bůh vedl tam, kde ho chce mít.

Moje matka mě přivedla na svět v King's Lynn, v anglickém hrabství Norfolk (zde bydlely moje tety) nedaleko vězení, v němž seděl můj otec. Když ho však o několik měsíců později propustili, vrátili jsme se zpět do Skotska; takže jsem Skot. Mám jednoho bratra, rebela, a o čtyři roky mladší sestru, která má šest dětí. Jako děti jsme nevyrostali v náboženském prostředí. Jediná zkušenost s náboženstvím spočívala v tom, že jsme v kostelích (ty bývaly otevřené) často hledali útočiště, když jsme s bratrem jako osmi- až devítiletí utekli z domova. Ale i tehdy, když náš násilnický otec bil mě, maminku anebo mého bratra, jsem policistům vždy řekl, že bych se rád vrátil domů k naší rodině. Nakonec jsem však vyrůstal v dětských domovech, kde jsem prožíval pocity beznaděje a zoufalství. Malé dítě se stěží dokáže vyrovnat se ztrátou matky a otce.

Craig Aitken

Když mi bylo zhruba 14–15 let, často jsem se vloupal do obchodů, aut, skladů... Kradl jsem a rval jsem se s policisty. Byl jsem bezdomovec a vždy znovu jsem porušoval zákon, dokud jsem neskončil ve vězení pro mladistvé. Právě tam jsem jako osmnáctiletý objevil Ježíše. Událo se to následovně: Seděl jsem ve své vězeňské cele a uvažoval jsem o sebevraždě. Tehdy vešla do cely Anne Bushová, anglikánská duchovní, a dala mi Bibli. Poprvé v životě jsem otevřel tuto knihu a u Lukáše jsem četl podobenství o ztracené ovci. Brečel jsem a s dojetím i s radostí jsem si pomyslel: *Já jsem tato ztracená ovce!* Tato slova řekl Ježíš mně, který jsem byl doma vždy černou ovci. Vzpomínám si, že mi tato mateřská, přátelská vikářka tehdy navrhla: „Máme tě pokřtít a biřmovat?“ A já jsem hned řeklo *ano*. Biskup z Kensingtonu mě potom přijal do anglikánské církve a u mého křtu ve vězeňské kapli byla i moje maminka a můj bratr.

Když jsem se dostal ven z vězení, našel jsem v Salisbury v blízkosti jednoho anglikánského kostela něco jako domov. Avšak stigma bývalého vězně na mně zůstalo. S úsměvem si vzpomínám např. na jednu dámu, která si přede mnou v kostele vždy „zabezpečovala“ svoji kabelku. Skutečně jsem dlouho žil úplně egoisticky, dokud se nestala jedna důležitá událost.

Bylo to roku 2015, pracoval jsem jako kuchař v lázeňském městě Bath v jižní Anglii a každé ráno před prací jsem navštěvoval nádherný starý anglikánský kostel, který patřil opatství a kde byl korunován první anglický král. Tam jsem jen tak v tichu seděl, protože práce v gastronomii byla velmi stresující. Jednoho dne mi kostelník řekl: „Je čas jít, protože teď přijde televize BBC, budou zde natáčet

Socha Panny Marie v kostele sv. Jana Evangelisty v Bath

pro jeden křesťanský program.“ Prosil jsem ho: „Prosím, dejte mi ještě pár minut,“ ale byl neoblomný. Jelikož blízko byl katolický kostel sv. Jana Evangelisty, pomyslel jsem si: *Tak půjdu do tohoto kostela!* Kostel byl prázdný a já jsem se posadil úplně dozadu do jedné boční kaple. Tehdy jsem ještě nevěděl, že i sv. John Henry Newman se zde často rád modlil. Stála tam bílá socha Panny Marie, která byla najednou pro mne zcela reálná a hmatatelná, hned jsem k ní pocítil lásku a pochopil jsem: *Potřebuji tě!* Ačkoli jsem ještě nikdy nepřemýšlel o Marii, hned jí patřila veškerá moje důvěra. Viděl jsem její růžnec a chtěl jsem se ho naučit. Od té doby

jsem chodil každý den do této mariánské kaple a modlitbou růžence se ve mně něco změnilo. Já jsem se změnil! Seznámil jsem se s místním panem farářem Davidem Ryanem, který mi nakonec otcovsky řekl: „No tak pojď, ať z tebe uděláme katolíka.“ Od počátku jsem pociťoval lásku ke katolické církvi a začal jsem chodit na mši svatou. Jelikož jsem měl dobrý hlas, mohl jsem častěji číst Písmo a po devíti měsících vyučování pro konvertity jsem se stal katolíkem.

Sv. John Henry Newman

Když jsem předtím dlouho bez cíle bloudil světem jako ztracený poutník, katolická církev mi poprvé dala naději na budoucnost a já jsem pochopil, že Maria – moje Matka chce, abych své schopnosti vložil do služby Pánu. Kde a jak, to se ukáže. Na mé osobní cestě se už toho hodně událo i zde v Holandsku, kde právě žiji. Věci se dějí a Panna Maria mi dává stále jasněji pochopit, že mě chce doprovázet zpět do Skotska, že mě tam čeká domov. Proto velmi rád medituji nad slovy svého milého přítele Johna Henryho Newmana z jeho *Každodenních rozjímání*: „Chci se vložit do jeho rukou a nezleknout se, když nás bude vést, když nás bude vést známou cestou... Buďme si jisti, vede nás správně, vede nás k tomu, co... je pro nás to nejlepší.“

*Z Vítězstvo Srdce 156/2024
přeložil a upravil -dd-*

Křesťanská víra a řeč

Víra a řeč jsou neoddělitelné

Již několik desetiletí pozorujeme, jak se výrazně mění lidská řeč a obsahy jednotlivých slov – nemůžeme však říct, že pozitivním směrem. Místo aby se výpovědi staly jasnějšími a pravdivějšími, mnohdy jsou naopak stále více zahaleny mlhou „novosti“ a nejasnosti. To ovšem má zásadní dopad na pochopení pravé skutečnosti, což je problém zvláště v takových oblastech, jako jsou náboženství a teologie. Důsledkem pak jsou mj. pochybnosti ve víře, neboť není-li jasné, v co, a hlavně v koho má člověk věřit, pohybuje se nezakotvený křesťan na velmi tenkém ledě. Hovoříme zde záměrně o křesťanství, které by mělo měnit svět, ale k tomu potřebuje zůstat věrné svému Zakladateli, Pánu Ježíši Kristu, jak skutky, tak i jasnými slovy a udržováním pravd víry, jak to učí Tradice.

Následující text poskytuje vhled do problému, který se postupem času vyvíjí, avšak jeho princip zůstává stejný. Snad pomůže našim čtenářům pochopit podstatu věci a stanet se i povzbuzením k tomu, abychom všichni dobře vážili, co a jak říkáme, co čteme a posloucháme, a jak při tom rozlišujeme pravdivost či nepravdivost jednotlivých výpovědí – v Duchu Svatém, který nám byl dán, aby nás uvedl do celé pravdy (srov. Jan 16,13).

Na začátku listu k Židům píše sv. Pavel: *Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh k otcům skrze proroky; v poslední době k nám promluvil skrze svého Syna.* (1,1n) Z tohoto opakovaného Božího oslovování, které se pak ve slově Božího Syna uskutečnilo nepřekonatelným způsobem, vyvozuje apoštol důsledky: *Proto musíme věnovat mnohem více pozornosti tomu, co jsme slyšeli, abychom snad nesešli na scestí.* (2,1) Jak vážně je míněno to, co bylo řečeno od Boha, a co je míněno slovy, jež nám předali ti, které k nám poslal, poznáváme z velmi poučného místa v 1. listu Korinťanům. Aby uvedl křesťany do tajemství zmrtvýchvstání Krista, připomíná Pavel evangelium, které hlásal novokřesťanům, několika krátkými větami o Kristově smrti, zmrtvýchvstání a zjevení, ve kterých nacházejí exegeti jasné formulace, na jejichž základě vzniklo apoštolské vyznání víry. Tohoto znění se musíte držet přesně (srov. 15,2), říká apoštol.

Jenže dnes se stalo zvykem nejen rozlišovat víru „ty“ od víry „nauka“, to znamená osobní vztah a důvěru k Bohu od pravdy vyjádřené ve větách, ba dokonce se oba fenomény víry staví do protikladu, přičemž samotná pravda a obsah víry se pokládají za něco zbytečného, nebo alespoň za něco druhořadého. Pak se ovšem jedná o víru, která zcela jistě už není tou vírou, jakou hlásali apoštolové.

Když Pavel ve vězení sestavil jakýsi druh závěti pro svého žáka Timoteje,

vzpomínal na svůj minulý život „apoštola a učitele“ a napsal: *Vím, komu jsem uvěřil* (2 Tim 1,11), což bychom mohli stejně dobře vyjádřit: „Vím, na kom jsem založil svou důvěru,“ jak to udělal např. Norbert Brox v rezenském Novém zákoně. A právě na tomto místě, kde Pavel tak zdůrazňuje svou důvěru v toho, který jej na cestě do Damašku povolal, vyzývá svého žáka naléhavě k věrnosti slovy: *Drž se zdravého učení, které jsi přijal ode mne.* (srov. 2 Tim 1,13n) Zdravým a pravým učением, o kterém je v apoštolských listech řeč na více místech, „je třeba porozumět souhrnu toho, čeho je třeba se držet a co bludaři hodili přes palubu“ (N. Brox).

Jako souhrn a vyvrcholení starosti o udržení a nefalšované předávání Bohem zjeveného a Pavlem hlášeného pravého učení je možno chápat výzvu ke galatským církevním obcím: *Ale kdyby vám někdo jiný nebo i anděl z nebe hlásal evangelium odchylné od toho, které jsme vám hlásali, buď proklet* (Gal 1,8; srov. Řím 16,7; Zj 10). Z těchto všech míst, která se týkají obsahové stránky svatých pravd, není možno vyvodit žádný jiný závěr, než že víra je neoddělitelná od řeči, jakou jsou vyjádřeny určité pravdy. Jinak by platilo: osobní víra a věty víry se mijejí s autentickými prameny křesťanské víry, nebo jim dokonce protirečí.

Víra a řeč – řeč a úkony myšlenkového poznání

K čemu potřebuje víra slova, tedy řeč? Důvod je dvojitý. První spočívá v tom, že se

Bohu zalíbilo pozvednout člověka ze stavu zatracení způsobeného prvotním hříchem, a to způsobem, který počítá s lidskou svobodou a odpovědností. Proto mu zjevením sdělil svůj plán spásy a vyzval jej, by si toto dílo spásy, které Ježíš Kristus dokonál, osvojil vírou a životem podle víry.

Křesťanská víra spočívá v určitém, zcela přesně vymezeném poznání: v poznání Božích spásných činů a v nauce, která v evangeliu nachází své konečné normativní vyjádření. Proto jsou křesťané od samého začátku nazýváni muži a ženami nového vyznání, přičemž náboženství, jehož středem je Ježíš z Nazareta, se prostě označuje za nové učení (srov. Sk 19,23; 22,4; 24,14.22). Toto učení, tato nová cesta byla odlišná od učení židovského i od učení pohanů a stala se rozlišovacím znamením křesťanů. Věřící přiznání se k této cestě, kterou je sám Ježíš (srov. Jan 14,6), je součástí nezbytné odpovědi, skrze kterou křesťan dospívá ke spáse, stejně jako její odmítnutí a zfalšování vede k bludu a věčné záhubě.

Ba ještě více: tak jako Bůh sdělil lidem svou vůli přivést je ke spáse skrze řeč a skrze slova Ježíše Krista, který je dokonalým Slovem Otce, tak také lidská spása se děje skrze přijetí a uznání Božího plánu spásy, tedy skrze lidská slova: nejdříve a zásadně skrze vnitřní slovo, kterým vyjadřujeme své pochopení a svůj souhlas s obsahem víry, a pak i skrze vnější slovo, které toto vnitřní pochopení a souhlas v jeho smysluplné podobě řeči objektivizuje a dává najevo.

Řeč (mluva) ve své podstatě jsou artikulované hlásky, které slouží jako prostředek k vyjádření vnitřního smyslu slov našeho inteligentního a rozumového duševního jednání. Pro člověka, který není čistý duch, je slovní vyjádření obsahu mysli naprosto nevyhnutelné. Teprve ve vyslovené podobě se stávají úkony mysli účinným poznáním a umožňují kumulování obsahu poznání, pokrok individua, společnosti a kultury.

Řeč a společenství víry

Druhým důvodem, proč je řeč pro víru potřebná, je skutečnost, že se Bohu zalíbilo zachránit lidi nikoliv jako izolovaná individua, ale jako společenství. Pro každé společenství je řeč nezbytným základem, neboť společnost – to není prostý souhrn lidí v nějakých zeměpisných

hranicích, nýbrž je to výsledek určitých společných obsahů, společných pravd, společných hodnot, společných rozhodnutí. Jako hlavní faktor ke vzniku a sdělování uvedených obsahů, pravd a představ slouží lidská řeč. Důsledkem je, že kde se určité významy, pravdy a hodnoty dále nesdělují ve škole, ve sdělovacích prostředcích, v literatuře a v každodenní řeči, tam tyto duchovní objekty dříve nebo později vymizí.

Své společnosti, církvi, svěřil Bůh slovo spásy, aby zjevené slovo dospělo k jednotlivci v autentické podobě skrze hlásání církve: *Fides ex auditu* – Víra je tedy z hlásání. (Řím 10,17) Víru, která nás spasí, můžeme přijmout a poznat jen v církvi a s církvi. Když se při mši svaté modlíme vyznání víry – *Věřím v Boha*, je tímto *já a věřím* především a zásadně sama církev.

Jednotlivec nevěří sám ze sebe a vůbec ne z vlastního výběru a volby, jak se o to pokouší současný trend tzv. „dílcí identifikace“. Každý katolický křesťan věří spolu s celou církvi, od které obdržel spolu se křtem i slovy církve pevně stanovený obsah Kréda. Jestliže je tedy církev společenstvím víry, je také společenstvím v řeči svého vyznání.

Jak se víra a zjevení stávají slovem v učení církve

Jakým způsobem se vyjadřuje tato pravda v církvi? Jaký je její obsah? Na tyto otázky odpovídá konstituce II. vatikánského koncilu o Božím zjevení následovně: „Posvátná tradice a Písmo svaté tvoří jediný posvátný poklad Božího slova, svěřený církvi,“ přičemž „úkol autenticky vykládat Boží slovo psané nebo ústně předávané je svěřen pouze živému učitelskému pořadu církve.“ (*Dei verbum* 10)

Úkol hlásat Boží slovo všem lidem až do konce časů přináší s sebou, že toto slovo musí nejednou církev vyjádřit novými pojmy a výrazy, které umožňují správné chápání a skutečné přijetí zjevených pravd spásy v průběhu času a v rozličných kulturách. Na tomto přetváření zjevení se podílí celá církev za přispění Ducha Svátého: všichni věřící „hlubším pochopením duchovních skutečností z vlastní zkušenosti“, dále přemýšlením a studiem posvátných předmětů a slov; teologové svojí systematickou reflexí; nástupci apoštolů v biskupském úřadě, kteří spolu s tímto

úkolem přijali „bezpečné charisma pravdy“ (DV 8).

Dějiny církve podávají svědectví, jak se toto jednou dané zjevení přetvářelo do slov: často jako obecné a takřka nepozorované převzetí prostředků, představ a slovních obrátů určité kultury; někdy jako dlouhodobý zápas vývoje a dialektického procesu objasňování při hledání přiměřeného a chápání víry odpovídajícího slova, dokud nedozraje určitá „nabídka“, o níž může Bohem vedený učitelský úřad učinit závazné rozhodnutí.

Tak tomu bylo na prvním ekumenickém koncilu v Niceji. Definicí, že Ježíš Kristus je stejné podstaty s Otcem (*homoousios*), byla neomylně zodpovězena otázka, kterou věřící kladli od samého počátku: „Kdo je Ježíš z Nazareta?“ O této otázce jednala církev po dobu sto padesáti let. Proces chápání víry a z toho plynoucí formulace tajemství Ježíše Krista a Nejsvětější Trojice přinesly pak v následujících koncilech v Cařihradu, Efezu a Chalcedonu další učitelská rozhodnutí, která uzákonila nové termíny jako Osoba, přirozenost, jednota a hypostaze.

Tak tomu bylo také v 16. století, když bludné nauky reformace přinutily biskupy, aby na Tridentském koncilu učinili další učitelská rozhodnutí: o dědičném hříchu, o ospravedlnění a o svátostech. Tak tomu bylo také v minulém století, když tehdejší duchovně-filosofické proudy otřásaly základy rozumově přijatelné víry v nadpřirozené skutečnosti. I. vatikánský koncil se tedy autoritativně vyjádřil o Božím zjevení, o katolické víře a o univerzálním učitelském poslání Petrova nástupce.

Ve všech těchto případech se ukazují těsné sepětí víry a řeči: autentické vysvětlení vznikajících otázek víry přináší s sebou formulace, které vycházejí z mluvy Písma svatého, ale současně přinášejí nové otázky k týmž zjeveným pravdám, které si žádají nové slovní vyjádření. Existují tedy formulace a zvláštní termíny řeči, které se staly klíčovými slovy víry v církvi a které současně se slovy Písma svatého jsou znamením toho, že skutečnost spásy opravdu dospěla k věřícím a stala se součástí kultury, kterou můžeme právem nazvat kulturou křesťanskou.

Bez přiměřeného vyjádření slovy by se křesťanská víra ve svých určitých obzích stala prázdnou ideologií. Takový-

Syn brusiče nožů (4)

ŠAVLE V HROMADĚ OBILÍ

mi slovy jsou termíny, které vycházejí z Písma svatého nebo z bezprostředního chápání víry a týkají se základních pravd a hodnot zjevení, které formulují, jako např. Bůh, milost, hřích, kříž, oběť, smíření, modlitba, klanění, pokání, poslušnost, soud, blaženost, svatost, zavržení, čistota, panenství. Podobně to platí pro zvláštní termíny, ve kterých našlo učení církve v průběhu staletí své slovní vyjádření, jako *homoousios*, přirozenost, osoba, Trojice, dědičný hřích, svátost, transsubstanciace, neomylnost a další.

Spojení křesťanské víry a řeči, o kterém jsme doposud mluvili, poukazuje na jeden nápadný aspekt krize, ve které se církev v současné době nachází, totiž že s vytrácením klíčových slov, jimiž jsou v Písmu svatém a v církevním učení vyjádřeny pravdy a hodnoty nadpřirozeného řádu spásy, padají i obsahy víry. [...]

Závěr: Cesta a ukazatele směru

V úvodu svého pojednání se autor odvolával na původní pojetí křesťanské víry jakožto „nové cesty“. Na této cestě, jediné, po které jdeme vstříc Bohu, který opět přijde, působí slova Božího zjevení a slova církve, která střeží čistotu zjevení a věrně je vykládá (*Lumen gentium* 25c), jako bezpečné směrovky na rozhodujících místech této cesty. Politováníhodná dezorientace mnoha putujících pramení z toho, že vybraná slova se stále více a více nahrazují jinými slovy, která lichotí uším (2 Tim 4,3), protože se prý lépe hodí do „postkřesťanské kultury“, která je na postupu. Tak se staly ze spolehlivých ukazatelů vějičky, které se točí sem a tam podle toho, kam právě táhne kouř veřejného mínění, a lidé jsou tak uváděni do omylu a do zmatku.

Vyznáním víry nevyjadřujeme důvěru nějakému neznámému Bohu (Sk 17,23), ani neurčité nejvyšší bytosti, nýbrž Otci našeho Pána Ježíše Krista, od něhož nám on jako jeho jednorozený Syn přináší poselství (Jan 1,18). Proto má tato víra zcela přesně určený obsah: je to skutečnost spásy, která je obsažena ve slovech zjevení, a tato slova nám zprostředkuje naše „matka a učitelka“ církev autoritou Ježíše Krista (LG 25).

*Z němčiny přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Cizí prapory vlály nad francouzskými východními provinciemi. Dauphinsko bylo obsazeno Rakušany a jednoho dne přijela do La Mure švadrona císařsko-královských husarů. Vojenská správa zabrala radnici a přitloukla na dveře znak s dvojitým orlem. Zpočátku se obyvatelé města cizím jezdcům vyhýbali. Přiráželi okenice, když „požírači zeli“ cválali ulicemi; hostince se vyprázdnily, když vstoupil rakouský voják, aby si vypil skleničku. Kdekdo si odplivl, když byla nesena nenáviděná vlajka.

Poznenáhlu si obě strany na sebe zvykly. Děvčata z La Mure uznala, že husaři ve svých krásných, stříbrem posázených uniformách nejsou tak odporní, a také muži došli k závěru, že to nedopadlo zrovna nejhůře. Byli na tom lépe než vesničané v Champagni nebo Lotrinsku, kde ruští kozáci šířili mezi obyvatelstvem strach a hrůzu.

Rakouští husaři se ukázali jako přístupní a mírumilovní lidé, kteří se cítili dobře v krásném Dauphinsku a vážili si jak ohnivého vína země, tak i jejich sličných obyvatelek. Když se konečně i hospodští naučili uvařit dobrý šálek kávy po vídeňsku, nechybělo rakouským husarům nic ke spokojenosti.

Místo šavli francouzských musel nyní mistr Eymard brousit cizácké a malý Julián byl rád při tom, když husaři posedávali v dílně a prováděli s ním všelijaké veselé kousky. Radosti zavýskl, když mu jeden z jezdců nasadil své rudé, zlatem zdobené čáko, které mu spadlo přes oči a uši, nebo když ho voják pohoupal na kolenou. Přitom pochytil spoustu německých slov a brzy se s rakouským vojskem dohodovořil lépe než otec, který si podle svého zvyku potichu a mlčky hleděl jen práce.

I vojáci měli radost z malého a roztočilého klučiny s jeho ocelově modrými a živými očkami, jimž nic neušlo. Vousatý husar vyprávěl jednou s pravou otcovskou pýchou, že má doma také takového chlapce, jenže ten je plavovlasý a ne tmavovlasý jako Julián.

„Také si hraje na vojáky?“ zvidal chlapec.

„Samozřejmě! Má dřevěnou šavli a přilbu s chocholem. Jak vy říkáte, avec plume n'est-ce pas?“

„Avec un plumet,“ opravil ho chlapec a jeho oči se rozšířily touhou. „Takový plumet bych také rád měl!“

„Neobtěžuj pány!“ napomínal otec od kovadliny.

„Ale nikterak!“ zastal se ho husar. „On mě obtěžuje pas du tout, monsieur, pas du tout, monsieur!“

Konečně musel Julián přece opustit dílnu a smutně odcupital do světnice. Nebyl tam nikdo, jen malá Anetta, která si hrála s panenkou. Matka obstarávala nákupy a Marianna odnesla upředenou vlnu ke kupci.

„Hrej si se mnou,“ škemrala holčička.

„Hra s panenkou je hloupá,“ zavrčel Julián. „Škoda, že nejsi kluk.“

„Nechci být klukem!“ odsekla sestřička. „Kluci jsou drzí a umounění.“

„A holky jsou k ničemu, a to je horší!“ tvrdil chlapec. Chvilí seděl na lavici u kamen a nevěděl, co dělat. Jeho zrak padl na velkou truhlici, která stála v rohu. Bylo by záhodno podívat se, co v ní je, myslil si, a už zvedl těžké víko a začal se v ní hrabat.

Panečku, co tam všechno nebylo! Pestřé stuhy, štrápec, krajky, dečky a spousta jiných věcí. Na chvíli upoutala jeho pozornost měděná lucerna. „Nebude tam nakopec i chochol?“ proletělo mu hlavou a už se opět probíral těmi poklady.

Všechno vyhazoval na podlahu, až se konečně dostal na dno. Chochol neobjevil, ale našel něco jiného. Srdce se mu málem zastavilo rozkoší. Na dně truhlice ležela šavle s nádhernou rukojetí. Bůh ví, jak se tam dostala. Snad ji přinesl voják na broušení a už si ji nevyzvedl.

S námahou vytáhl lesklý kov z pochvy, oběma rukama jím zamával několikrát ve vzduchu, rozkročil se zešířka před sestřičkou a zakřičel:

„Teď tě probodnu skrz naskrz!“

Malá Anetta se dala do usedavého pláče a utekla za zástěnu kamen.

„Neboj se,“ smál se chlapec. „Já jsem pouze žertoval.“ Naštěstí zrovna vešla matka a zděsila se, když spatřila tu spoušť.

„Pohled, maminko, co jsem našel!“ volal radostně chlapec. Paní Magdaléna však nesdílela jeho nadšení, a to tím méně, že Anetta, stále ještě štkajíc, vylezla ze svého úkrytu a naříkala, že ji chtěl bratr propíchnout.

„Udělal jsi něco zlého a mohl jsi snadno způsobit velké neštěstí,“ řekla maminka vážným hlasem. „Šavle není dětská hračka. Mimo to jsi neměl v truhlici co hledat! Podívej se na ten strašný neporádek!“

„Je mi to líto, maminko,“ ujišťoval malý hříšník provinile.

„Doufám, že svou chybu uznáváš. Například ti přísně zakazuji kramářit v truhlici a především se nesmíš již dotknout šavle. Slibuješ to?“

„Ano, maminko,“ odpověděl Julián v slzách. „Já také všechno uklidím.“

„To raději udělám sama. Ty bys mi ty pěkné věci pomačkal ještě víc. Jdi raději do své komůrky a přemýšlej o tom, jak se má chovat hodné dítě.“

S malou dušičkou se odplížil chlapec do ložnice a vzbuzoval, pokud to šlo, lítost a zkroušenost. Stále však se mu myšlenky vracely k nádherné šavli.

„Dobrý Pane Bože!“ vyrazil ze sebe vroucně. „Dej, ať jsem hodně rychle úplně veliký, pak si budu moci hrát se šavlí.“

Dva týdny se choval vzorně a truhlici se vyhýbal opatrně obloukem, jako kdyby v ní cíhalo ďábelské pokušení. Když jednou byl doma sám, přišlo na něho tak

mocné pokušení, že mu neodolal. Svědomí se v něm silně ozývalo, když zvedal víko.

„Šavli ani nevezmu do ruky, jen se jí tak letmo dotknu dvěma nebo třemi prsty,“ uklidňoval sám sebe. Opatrně zasunul ruku mezi navrstvené předměty až ke dnu. Potil se rozčilením. Ale ať hledal, jak hledal, šavli nenahmatal. Zklamane zavřel ten starý kus nábytku.

„Schovala ji! Maminka schovala šavli!“ opakoval si sám pro sebe. „Kdybych jen věděl kam?“

Jako zbaven smyslů a rozpálen touhou prohledal všechny kouty domu, otevřel každou skříň, každou zásuvku, ale neobjevil ani stopu toho, po čem tak dychtil.

Posléze vylezl na půdu a hrabal ve starém haraburdí. Ani si nevšiml, že byl brzy úplně špinavý a ověnčený pavučinami. Již se chtěl vzdát hledání, když jeho pohled utkvěl na hromadě obilí.

„Tam musí být!“ V divokém chvatu se provrtal do slibné hromady a vykřikl radostí, když nahmátl železo. Se zářícíma očima vytáhl šavli a s jásotem jí mával ve vzduchu.

Pojednou ustal v seči. Zdálo se mu, že se mu zbraň rozžhavlila v ruku, jako kdyby spáchal něco ošklivého. Porušil svůj slib, a to byl hřích, možná že i hřích těžký. Jeho radost z nádherné zbraně byla tatam. Už ho neokouzlovala. Spěšně ji zastrčil zpět do zrní, zahladil stopy, pokud se dalo, a odplížil se do komory, kde Marianka na opět seděla u vřeten.

„Jak to vypadáš?“ zeptala se udiveně sestra. „Jsi od hlavy k patě umouněný. Kde ses potuloval?“

„Ach, Marraine,“ přiznal se chlapec a sklopil zrak. „Já jsem provedl něco hrozného!“

„Proboha, a co?“ ptala se dívka polekaně. S pláčem jí bratr vyznal svoje provinění.

„To bude maminka smutná, až se to dozví,“ vzdychla sestra.

„Ty jí to řekneš?“ otázal se Julián zděšeně.

„Já ne, ale ty sám jí to řekneš!“

„Ale ty jsi přece řekla, že bude smutná.“

„Nic naplat. Když někdo udělá něco špatného, musí se přiznat. Jinak to zlo zůstane v něm a otráví mu srdce.“

„Opravdu, Marraine?“

„Zajisté. Ty to tedy mamince řekneš?“

„Ještě nevím!“ koktal chlapec.

„Řekneš to. Ale teď jdi a umyj se! Šaty ti vykartáčuji, než maminka přijde.“

Bože, kdyby bylo možno dušičku tak snadno očistit jako obličej a ruce, myslil si Julián, zatímco se umýval u studny na dvoře. Což nevyznaný hřích skutečně otravuje srdce? Jistě to řekla Marraine jen žertem.

„Já to udělám! Řeknu to mamince!“ sliboval sám sobě a hned se mu při tomto předsevzetí ulehčilo. Když se maminka vrátila, bylo předsevzetí zapomenuto. Sestra mu očima dala výmluvný pokyn, ale Julián zůstal němý. Nyní i matce bylo nápadné, že její jindy tak živý hoch byl divně zamlklý.

„Provedl jsi něco?“ zeptala se v předtuše.

„Co bych provedl?“ odvětil chlapec a pokoušel se o zbožný výraz, což se mu ovšem dobře nepodařilo. Matka po tom již více nepátrala a pustila se do práce v kuchyni.

Při večerní polévce byl chlapec opět nezvykle mlčenlivý a proti svému zvyku nejevil velkou chuť k jídlu. Bylo mu, jako by už cítil jed ve svém srdci. Ostatní to však nezpozorovali.

Otec byl toho večera v nejlepší náladě. Mluvil o tom, že hodlá koupit prázdnou kůlnu naproti. V ní by postavil lis na olej. Vyráběl by ořechový olej, s kterým se daří udělat výhodné obchody.

„Ty přece tomu řemeslu nerozumíš,“ namítala matka.

„Našel jsem si už zdatného pomocníka,“ usmál se otec. „Byl jsem posledně

POZVÁNÍ NA DUCHOVNÍ POUŤ DO ITÁLIE NA JUBILEJNÍ POUTNÍ MÍSTO

od pátku 26. září do pátku 3. října 2025

Navštívíme místa spojená s Pannou Marií, se životy mnoha svatých, jejich hroby nebo neporušenými těly. Velké milosti jistě vyprosíme u čerstvě svatořečeného Carlo Acutise, patrona dětí a mládeže. Duchovně doprovázejí kněz a trvalý jáhen.

Program pouti:

1. den: odjezd z ČR v odpoledních hodinách, cesta do Itálie.
2. den: SCHIO (sv. Bakhita, Cenacolo).
3. den: MONTICHIARI (Rosa Mystica), LORETO (dům Panny Marie), FOLIGNO (sv. Anděla).
4. den: ASSISI (sv. František, sv. Klára, sv. Carlo Acutis), PORCIUNKULA, KLÁŠTER SAN DAMIANO.
5. den: CASCIA (sv. Rita, eucharistický zázrak), GRECCIO (první jesličky), PERRUGIA (zásnubní prsten Panny Marie).
6. den: CITTÀ DI CASTELLO (sv. Veronika Giuliani), LA VERNA (místo stigmat sv. Františka).
7. den: PADOVA (sv. Antonín, sv. Lukáš, sv. Leopold Mandić).
8. den: příjezd do ČR v odpoledních hodinách.

Doprava klimatizovaným autobusem. **Nástupní místa:** Svitavy, Olomouc, Kroměříž, Brno, Humpolec, Praha a Plzeň. **Cena:** 17 500 Kč, v ceně zahrnuta doprava, ubytování, 5x snídaně a 3x večeře, služby, poplatky, vstupy... **Přihlašování** ve formuláři na webových stránkách **www.zajednahlubinu.cz**.

Za Centrum Medjugorje a CK Zajed' na hlubinu Barbora Němčáková

ve své rodné vsi Aurisu na pohřbu strýce Emila. Vždyť víš, matko, že mi zanechal skromné dědictví, s nímž mohu uskutečnit svůj záměr.“

„A co ten tvůj pomocník?“

„Setkal jsem se v Aurisu se starým Girauetem. On dlouho pracoval v lisovně oleje a dobře se v práci vyzná. Mluvílo se o tom i o onom a starý Girauet mi navrhl, abych to zkusil s jeho živností. Přišel by ochotně zařídít mi mlýn na olej a pracoval by zde tak dlouho, jak dlouho bych potřeboval. On totiž přišel o práci, protože mlynář zemřel a jeho děti prodaly mlýn lihopalníkovi, který v něm zřídil kořalnu. Co soudíš o mém plánu, matko?“

„Ty tomu jistě lépe rozumíš, muži,“ odvětila žena.

„Tak se ve jménu Páně do toho pusťme,“ rozhodl otec. Po večeři se celá rodina jako vždy pomodlila večerní modlitbu. Otec odešel do dílny, aby dokončil důležitou zakázku.

Obě děti šly spát. Anetta popřála ve sebe dobrou noc, ale Marianna vrhla na bratra smutný pohled, při němž se on velice zarděl.

„Tak Juliáne, i ty máš na čase,“ naléhala matka.

Tu Julián sebral veškerou svou odvahu, několikrát prudce polkl naprázdno a trhaně ze sebe vysoukal:

„Musím ti něco říci, maminko. Byl jsem neposlušný. Hledal jsem šavli a našel jsem ji v hromadě obilí.“

„Bohu díky!“ uklouzlo děvčeti.

„Co to znamená?“ ptala se matka rozhněvaně. „Ty říkáš Bohu díky?“

„Protože se přiznal, konečně!“

Matka přitáhla chlapce k sobě, vzala ho za ruce a zahleděla se mu do očí.

„Co jsi mi před dvěma týdny slíbil?“ ptala se.

„Nechtěl jsem už hledat v truhlici a dotknout se šavle,“ štkal chlapec.

„Ty nedodržuješ, co slibuješ mamince. To nebylo od tebe hezké. Já jsem to tušila, a proto jsem šavli ukryla.“

„Já to určitě už neudělám, určitě ne,“ sliboval Julián.

„A když to přece ještě jednou uděláš?“

„Pak mě můžeš zbit, jak dovedeš.“

„Ale i teď tě musím potrestat.“

„On se přece přiznal, maminko,“ připomněla Marianna. „Netrestej ho příliš přísně.“ Julián jí poslal srdečný pohled.

Kardinál Newman bude prohlášen učitelem církve

Jak oznámilo Tiskové středisko Svatého stolce, během audience 31. července pro kardinála Marcella Semerara, prefekta Dikasteria pro svatořečení, Svatý otec potvrdil kladné stanovisko plenárního zasedání kardinálů a biskupů, členů Dikasteria pro svatořečení, ohledně titulu učitele všeobecné církve, který bude brzy udělen svatému Johnu Henrymu Newmanovi, kardinálu Svaté římské církve, zakladateli Oratoria svatého Filipa Neriho v Anglii, narozenému v Londýně 21. února 1801 a zesnulému v Edgbastonu 11. srpna 1890.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html> (Redakčně upraveno)

„Potrestán být musí,“ odpověděla matka rozhodně. „Zítra zůstaneš celý den doma!“

„Ano, maminko,“ vzdychl hoch. Ale pak si vzpomněl, že mu vousatý husar slíbil nazítří vyjížďku. Už chtěl matku poprosit, aby mu trest změnila a aby mu za to raději pořádně natloukla, bude-li třeba, i vařečkou. Pak si však uvědomil, že jeho neposlušnost musí být usmířena těžkým pokáním. Proto ještě jednou slíbil, že druhý den zůstane doma, popřál matce dobrou noc a šel spát.

„Teď už je jed ze srdce pryč,“ šeptal Marianně, která přistoupila k jeho lůžku. „Jsem rád, že jsem všechno řekl.“ Náhle vyskočil a padl jí kolem krku a vroucně prohlásil: „Ty jsi přece moje nejlepší, ze všech nejhodnější a nejmilovanější kmotřička.“

Příštího dne si přišel husar pro svého malého přítele, aby si spolu vyjeli, ale Julián mu vysvětlil, že nesmí opustit dům, že to slíbil matce. A nebylo to pro něho lehké!

„Nuže dobře,“ usmál se Rakušan. „Svůj slib musíš splnit. Vyjedeme si zítra?“

„Ano, zítra!“ jásal chlapec a skákal radostí po dílně. Naštěstí nebyl otec přítomen a chlapec nemusel vysvětlovat své počínání.

Může být něco krásnějšího než jízda na husarském koni? Pro Juliána určitě ne. Lidé vyhlíželi z oken, když se se svým rakouským přítelem proháněl po silnici nahoru i dolů. Pak vycválali z města ven až k řece Drac. Chlapec hrdě ukazoval most, kde Napoleon stanul před pátými grenadýry a rozhalil svou hrud' před jejich puškami.

„Ano, Napoleon!“ smál se jezdec. „Dal nám co proto. Ale teď sedí bezpečně na svém ostrově a už neuprche.“

„Musí to být pro něho těžké, když už nemůže sednout na koně,“ zahloubal se chlapec. „Měl krásného bělouše!“

S červenými tvářemi a rozzářen štěstím vrátil se Julián domů. Matka mu dnes vyjížďku povolila, protože splnil svůj slib.

Odpoledne ho napadlo, že by měl za tu velkou radost poděkovat i Pánu Bohu. Tajně opustil dům a zmizel. Marianna měla starost, když jeho odchod zpozorovala, a hned ho šla hledat. Nenašla ho ani na ulici, ani na obvyklých hřištích.

Naposled zašla i do kostela, ale chrám byl prázdný. Pouze stará prodavačka svíci seděla za svým krámem hned za portálem. Dívka již chtěla opustit kostel, když stará prodavačka ukázala na oltář.

„Tam vzadu vězí,“ pošeptala jí.

Marianna ke svému velkému údivu našla skutečně bratříčka za hlavním oltářem. Klečel na schůdkách, kterých se užívá k vystavování Svátosti oltářní. Zjevně byl ponořen do pobožnosti.

„Co tu děláš?“ ptala se sestra. Julián se na ni překvapeně podíval velkýma očima a pravil:

„Modlím se.“

„A proč zde za oltářem?“

„Protože zde mohu Spasitele lépe slyšet,“ odpověděl pětiletý. Pro samý údiv zapomněla dívka na výčitky, které měla pro něho připraveny, a pouze řekla:

„Teď pojď, Juliáne! Maminka se strachuje, chce vždy vědět, kde jsi!“

Poslušně sestoupil Julián ze schůdků a kráčel vedle své sestry domů. Když se Marianna zmínila o příhodě, podotkla paní Magdaléna:

„Má dobré a zbožné srdce.“ Vzpomněla si na tajemství, které jí manžel vyjevil v den křtu. Že by se přece její syn jednou mohl stát knězem? Neodvažovala se o tom mluvit, ale od onoho dne zdvojnásobila své modlitby za malého Juliána.

(Pokračování)

Z knihy Wilhelm Hünermann:

Syn brusiče nožů.

Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S. Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994.

(Redakčně upraveno)

Pondělí 18. 8. 2025

6:05 Hrdinové víry (2. díl): P. Antonín Šuránek
7:05 Vzpomínky na mistra Martina Benku **7:30** Toto je ta cesta **9:00** Outdoor Films s Lukášem Jasenským: Horolezec s otevřeným srdcem pro druhé **10:25** Liběšice **10:30** Když bolí tělo: Akutní neurologie **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách: Víř - Via ferrata (Drahanská vrchovina) **13:00** Labyrintem víry s Tomášem Halikem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí **13:30** Zachraňme kostely: Kostel sv. Máří Magdalény v Krasíkově **14:00** Za obzorem: Petr Jašek o situaci křesťanů v Kolumbii **14:35** Voda ztracená a vrácená **15:05** Dokořán: S Alžbětou a Kamilem Mrvovými **16:00** Noční univerzita: P. doc. Tomáš Petráček, Th.D. - Karel IV. a česká duchovní tradice **17:20** Lokace Malý Tibet [P] **18:00** Sedmihlášky (101. díl): Ševče, ševče **18:05** Mašinky (9. díl): O bludné výhybce **18:15** Bible v písku: Mudrcové z východu **18:20** Fleret & Zuzana Šuláková na Mohelnickém dostavníku **18:50** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Bohém s Bohem: Rudy Linka **21:15** V pohorách po horách: Konečná, Bílý kříž v Beskydech **21:25** Poletuchy: Na skok do Lázní **22:10** Za obzorem: Petr Jašek o situaci křesťanů v Kolumbii **22:45** Jak potkávat svět: S Miroslavem Stecherem a Kryštofem a Erikem Makovcovými **0:00** Sicílie, přijetí zraněného lidství **0:30** Prasklé duše **0:50** Vietnam **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 8. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Veterináři bez hranic
7:00 Vendelín Javorka: Misie nekončí **7:30** Venezuela - Neprošlápaná cesta **7:55** V pohorách po horách: Kotař **8:05** Pěšáci víry: Otec Ivan **9:00** Římovská pašijová cesta **9:30** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová - Kdo je můj bližní? **10:30** Dobrodružství před kamerou **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Madagaskar **13:30** Jak vzniká řeka Želivka **14:00** Za obzorem: Naše děti in Kongu **14:35** V pohorách po horách: Baníkov - Roháče **14:45** Klapka: S Milošem Slávikem **16:00** Muzikanti, hrajte: Nivničanka **17:00** V pohorách po horách: Žákova hora a Devět skal - Žďárské vrchy **17:10** Intarzovaný svět Jana Mařika **17:25** Mořský pták [P] **18:00** Sedmihlášky (101. díl): Ševče, ševče **18:05** Mašinky (10. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi - 1. díl **18:10** Cirkus Noeland (1. díl): Roberto a Kekulín se stěhují do cirkusu **18:35** Zachraňme kostely: Poutní kostel svaté Anny na Annabergu - Andělské hoře **19:00** Zprávy agenta Kixe: Empatie **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Bible v písku: Dobrý Samaritán **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Zabijte nudu **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku: Letní speciál č. 2 [L] **21:35** Za obzorem: Naše děti in Kongu **22:15** Když bolí tělo: Lupénka **23:20** Vincentova cesta **23:45** V pohorách po horách: Lysec - Velká Fatra **0:00** Jsem N: Radost **0:14** Duch národa žije v písni **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 8. 2025

6:05 Hrdinové víry (3. díl): Arcipat Anastáz Opasek
7:05 Venezuela - Neprošlápaná cesta **7:35** Noční univerzita: P. doc. Tomáš Petráček, Th.D. - Karel IV. a česká duchovní tradice **9:00** Hlubinami vesmíru s Janem Herzigem: Astronomie pro mladé **9:40** Poutníci času: S Lukášem Skálou **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** Příroda kolem nás: Kulíšek nejmenší. Moták lužní, ochrana hnízda. Polní krajina. **11:15** Rozumíme médiím: Co je dobrá novinařina a jak ji poznat **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Svedectvá života: Sr. Michaela Mihalová DKL - Šafa **12:55** Benefiční koncert Police Symphony Orchestra a Tomáše Kluse pro Mary's Meals: Hudba pro uši i pro duši **14:45** Za obzorem: Homesharing **15:15** V pohorách po horách: Vozka - Hrubý Jeseník **15:27** Dorothy Dayová - rebelka v ráji **16:00** Bohém s Bohem: Pavel Čeněk Vaculík **16:55** Voda pro Madagaskar **17:20** Bozkov, kostel Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **17:30** S chutí přes práh: Salesiánky v Praze-Karlíně **18:00** Sedmihlášky (101. díl): Ševče, ševče **18:05** Mašinky (11. díl): O srnečce a panu železničáři Mrázkovi - 2. díl **18:15** Strýček Emu: Kamarádství **18:25** Přesah: Hlas jako nástroj **19:10** Bible v písku: Tomáš **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Madam závist **19:45** Přejeme si... **20:05** Osvěty Jubilea mládeže 2025 **21:35** Za obzorem: Homesharing **22:15** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha - Radost z Boha **23:20** Na startu **23:40** Můj chrám: Pavel Bratinka, disident a politik, kostel sv. Václava v Praze-Dejvicích **0:05** Generální audience papeže Lva XIV. **0:25** Sýrie - Není to konec **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 8. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Léčivá Amazonie **7:05** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře: Řemeslo má zlaté DNA **8:20** Mořský pták **8:40** Zprávy agenta Kixe: Empatie **9:00** Danica a její příběhy **9:30** Poletuchy: Na skok do Lázní **10:10** Chanson Trio CouCou: Koncert Filharmonie Hradec Králové **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **12:25** Pod lampou s Alexandrem Dulebou: 21. srpen aneb Proč Rusko opakovaně okupuje sousedy **13:30** V pohorách po horách: Babky v Západních Tatrách **13:40** Generální audience papeže Lva XIV. **14:10** Dokořán: S Michaellem Kocábem **15:00** 21. srpen 1968: 57 let poté [L] **16:05** Stvořil Bůh ratolest: Koncert a povídání věnované osobnosti Karla Kryla **17:25** Bible v písku: Ježíš kráčí po vodě **17:30** Skleněná múza **17:50** Pokoj vám!: Modlitba za mír **18:00** Sedmihlášky (101. díl): Ševče, ševče **18:05** Divadélko Bubáček (1. díl): O Mámovi-tátovi **18:20** Popelka: Divadlo Víti Mařička **19:15** Dejme dětem rodinu (5. díl): Děti s handicapem a NRP jako nový start? **19:45** Přejeme si... **20:05** Jak potkávat svět: S Martou Kubišovou **21:30** 21. srpen 1968: 57 let poté **22:35** Svobodní **0:00** Koncert pro život **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 8. 2025

6:05 Hrdinové víry (4. díl): Metoděj Habábě **7:15** Příběh o Žofii **7:55** Iva Bittová, Pavel Fischer, Jakub Jedlinský a Bábačka na Folkových prázdninách **9:00** S chutí přes práh: Učednice Božského Mistra v Brně **9:25** Odkaz starých pánů **9:40** Příroda kolem nás: Cestou. Hranostaj Lasiček, příběhy záchranné stanice. Záchraná stanice Lipec **9:55** Lokace Malý Tibet **10:25** Bohém s Bohem: Rudy Linka **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Daruj písničku: Letní speciál č. 2 **14:30** Za obzo-

rem: Matice radhošská **14:55** Povolání - Sestra Olga **15:10** Perly české operety aneb To nejlepší z pera pánů O. Nedbala, R. Piskáčka a R. Frimla **16:30** O zaniklé Karvině 2 [P] **18:00** Sedmihlášky (101. díl): Ševče, ševče **18:05** Divadélko Bubáček (2. díl): O Kněhyni **18:20** Cirkus Noeland (10. díl): Roberto, Kekulín a žirafa **18:50** Pomoc, která se točí **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Setkání: Pavla Golasowská - dřevěný kostel v Gutech **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Pohádka vs blábol **19:45** Přejeme si... **20:05** Kazatel tří papežů: Raniero Cantalamessa **21:35** Za obzorem: Matice radhošská **22:05** Poletuchy: Na skok do Liberce **22:50** Jak potkávat svět: S Kattou a Markem Vrabcem **0:20** Arménie - Panna Maria, posila naší víry **0:45** Vít Pieš, umělecký řezbář **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 8. 2025

6:05 Výpravy do divočiny: Zátoka nosatých opic **7:05** Vezmi a čti: Červen 2025 **7:20** Zachraňme kostely: Kostel sv. Markéty ve Skytalech **7:45** Tiché hrozby - Blízký vesmír **8:15** Náš Valášek z Horní Lidče **8:30** Hovory z Rekovic: Milan Švihálek **8:50** Sedmihlášky (101. díl): Ševče, ševče **8:55** Cirkus Noeland (1. díl): Roberto a Kekulín se stěhují do cirkusu **9:20** Strýček Emu: Kamarádství **9:40** Poutníci času: S Mirkou Hyžikovou **10:05** V pohorách po horách: Pavlovské vrchy **10:15** Filipíny - Tajfun Haiyan **10:55** Flešbky - Godzone podcast: Sestra Helena - Boha jsem potkala za komunismu na protináboženském školení **11:25** ARTBITR - Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křížáček **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **12:30** Cínovec **12:40** Otazníky kolem starých klášterů **14:00** Jak potkávat svět: S Bohdanem Mikoláškem **15:25** Albánie - Metanoia **16:00** Klapka: S Edou Mockem **17:05** Folkové ceny Českého rozhlasu Ostrava **18:00** Slovo na neděli: 21. neděle v mezidobí [P] **18:20** Labyrintem víry s Tomášem Halikem (2. díl): Chci, abys byl **18:45** Zambijský Bambo **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Aleš Dufek **19:45** Přejeme si... **20:05** Svatý Patrik **21:35** S chutí přes práh: Misionáři oblátí v Dolní Bělé **22:00** The Chosen IV. (5. díl): Pohostinnost a intriky **23:15** Dokořán: S Marií Retkovou **0:10** Flétny nad Oslavou **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 8. 2025

6:05 Hlaholte Pánu: Živá modlitba a chvála **6:50** Pošta pro Holuba: Žena v církvi **7:05** Slovo na neděli: 21. neděle v mezidobí **7:25** Jak potkávat svět: S Martou Kubišovou **9:00** O zaniklé Karvině 2 **10:20** Křemešník, kostel Nejsvětější Trojice: Jubilejní chrámy 2025 [P] **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** Můj chrám: Barbora Černošková, kostel sv. Augustina v Brně **12:45** Muzikanti, hrajte: Mistříňanka **14:00** Bohém s Bohem: Jonáš Vacek **14:55** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha - Radost z Boha **16:05** Zprávy agenta Kixe: Asertivita **16:20** Svatý Patrik **18:00** Sedmihlášky (98. díl): Maličká sú **18:05** Cirkus Noeland: Roberto, Kekulín a kouzelný flašinet **18:30** Strýček Emu: Staré hračky **18:45** Majos **19:10** Setkání: Olga Haláková - Bečov nad Teplou **19:20** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Dobře že to bolí **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen IV. (5. díl): Pohostinnost a intriky **21:25** Dokořán: S Lucií Výbornou **22:20** Jitka Molavcová - Láska to (ne)jsou jen písmena: Recitál - cyklus komorních koncertů **23:45** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:05** Ohlédnutí za Národní poutí do Říma ve Svatém roce 2025 **0:50** Mexiko - země indiánů **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 18. 8. o 13:05 hod.: Valéria: To najlepšie z môjho života patrí tebe

Dokument predstavuje Valériu z Ekvádora, ktorá po ťažkom detstve spozná Ježiša prostredníctvom Kongregácie Hogar Madre. Jej krátky, no intenzívny život inšpiruje priateľky, ktoré veria, že dosiahla svätosť.

Utorok 19. 8. o 20:25 hod.: Zomrieť pokojne

Dokumentárny film o paliatívnej starostlivosti, ale aj o skúsenosti s opačným prístupom k utrpeniu a smrti.

Streda 20. 8. o 20:25 hod.: Svätica s ružami medzi nami

Mapovanie návštevy relikvií sv. Terezky po Slovensku.

Štvrtok 21. 8. o 13:35 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Emauzy – Nikopolis)

Na pomedzí Judských hôr a Ajalónskeho údolia leží dedinka menom Nikopolis. Ale skôr ju poznáme pod názvom Emauzy.

Piatok 22. 8. o 20:30 hod.: Pán Ježiš na návšteve

Film rozpráva príbeh očami malého chlapca, ktorý prežíva jedinečný zážitok Ježišovej prítomnosti počas prvého svätého prijímania. Okrem ochotníckych hercov si vo filme zahrali aj profesionálni herci Milan Ondřík a Zuzka Moravcová.

Sobota 23. 8. o 20:30 hod.: Don Diana: Pre lásku k môjmu ľudu / 2

Životný príbeh kňaza, ktorý svoj život zasvätil boju proti mafii.

Nedeľa 24. 8. o 10:00 hod.: Svätá omša z kaplnky TV LUX

Priamy prenos svätej omše, celebruje dp. Jozef Luscoň, SDB.

BREVIÁR PRO LAIKY

16. – 23. SRPNA 2025

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 8.		PO 18. 8.		ÚT 19. 8.		ST 20. 8.		ČT 21. 8.		PÁ 22. 8.		SO 23. 8.	
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1734	1953	1722	1941	1478	1664	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1734	1953	1723	1941	1479	1665	1666	1883
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1735	1954	1724	1942	1654	1871	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	711	802	1155	1284	1170	1300	1477	1663	1724	1943	1479	1665	1669	1886
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1724	1943	1724	1943	1655	1872	1655	1886
Závěrečná modlitba	711	802	1156	1284	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372
Závěrečná modlitba	711	802	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372
Nešpory:														
	SO 16. 8.													
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1736	1955	1727	1946	1660	1877
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1737	1956	1730	1949	1663	1880
Ant. ke kant. P. M.	710	801	711	802	1164	1294	1180	1310	1477	1663	1731	1950	1479	1666
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1731	1950	1731	1950	1664	1881
Záv. modlitba	711	802	711	802	1165	1295	1476	1662	1477	1663	1478	1664	1479	1665
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 17. 8. – 20. neděle

v mezidobí

1. čt.: Jer 38,4–6.8–10

Ž 40(39),2.3.4.18

Odp.: 14b (*Hospodine, na pomoc mi pospěš!*)

2. čt.: Žid 12,1–4

Ev.: Lk 12,49–53

Pondělí 18. 8. – ferie

1. čt.: Sd 2,11–19

Ž 106(105),34–35.36–37.

39–40.43ab+44

Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Mt 19,16–22

Úterý 19. 8. – nezávazná památka sv. Jana Eudese

1. čt.: Sd 6,11–24a

Ž 85(84),9.11–12.13–14

Odp.: srv. 9 (*Hospodin mluví k svému lidu o pokoji.*)

Ev.: Mt 19,23–30

Středa 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Sd 9,6–15

Ž 21(20),2–3.4–5.6–7

Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mt 20,1–16

Čtvrtek 21. 8. – památka sv. Pia X.

1. čt.: Sd 11,29–39a

Ž 40(39),5.7–8a.8b–9.10

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mt 22,1–14

Pátek 22. 8. – památka Panny Marie Královny

1. čt.: Rt 1,1.3–6.14b–16.22

Ž 146(145),5–6b.6c–7.

8–9a.9b–10

Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 22,34–40

Sobota 23. 8. – nezávazná památka sv. Růženy z Limy nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Rt 2,1–3.8–11;4,13–17

Ž 128(127),1–2.3.4.5

Odp.: 4 (*Hle, tak bývá požehnán muž, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 23,1–12

KALENDÁŘE NA ROK 2026

KATOLICKÝ KALENDÁŘ

Texty a obrázky Dr. Ivan Dobeš

a Mgr. Michaela F. Váchová

Korektura kalendária Kamil Harvánek

Nástěnný měsíční kalendář s církevním a občanským kalendářem.

Cor Jesu

Brož., 155x225 mm,

křídový papír, 89 Kč

ZÁLOŽKOVÉ MĚSÍČNÍ KALENDÁŘE NA ROK 2026

Záložkový měsíční kalendář s citáty různých autorů k tématu kalendáře. Kalendář lze také zavěsit na stěnu.

Nebojsa & Doron • Brož., 70x215 mm, karton, 79 Kč

Mnoho štěstí

Co ti ze srdce přejí

Radost každý den

Malé moudrosti

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

Praktické vydání liturgického kalendáře na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či Bibli. Každá stránka obsahuje jeden týden. Jednotlivé dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období či svátku.

Paulínky • Brož., 85x145 mm,

křídový papír, 64 stran, 65 Kč

KAŽDÝ DEN S EVANGELIEM

EVANGELIUM NA KAŽDÝ DEN 2026

Autorka podnětů k rozjímání Anna Mátiková FSP

Knižka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je uveden v plném znění a doprovázen krátkým komentářem. Uvedeny jsou také odkazy na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne. Závěr knížky pak obsahuje mešní řád.

Paulínky • Brož., 100x145 mm, 488 stran, 159 Kč

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc